

Αριθμός 3394/2022

ΑΓ 10311/2016

ΤΟ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΜΗΜΑ 4ο ΤΡΙΜΕΛΕΣ

Σ υ ν ε δ ρ ί α σ ε δημόσια στο ακροατήριό του στις 21 Οκτωβρίου 2021 με την εξής σύνθεση: Χρήστο Παπαναστασόπουλο, Πρόεδρο Πρωτοδικών Δ.Δ., Παναγιώτα Σαρδέλη (Εισηγήτρια), Πρωτοδίκη Δ.Δ., Αντώνιο Μιχαλακέλη, Πρωτοδίκη Δ.Δ., και γραμματέα την Καλλιόπη Φίλιππα, δικαστικό υπάλληλο,

γ ι α να δικάσει την αγωγή με χρονολογία κατάθεσης 30.12.2016

τ ω ν 1) ΣΨ και λοιπά (σύνολο 32), οι οποίοι παραστάθηκαν .....

κ α τ α της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Ελ. Βενιζέλου 21), και εκπροσωπείται νόμιμα από τον Διοικητή της .....

Μετά την δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη

Αφού μελέτησε την Δικογραφία

Σκέφτηκε κατά τον Νόμο

1. Επειδή, με την κρινόμενη αγωγή, η οποία νομίμως φέρεται προς περαιτέρω συζήτηση μετά την έκδοση της 2737/2020 μη οριστικής απόφασης (ανασταλτικής προόδου της δίκης λόγω εκκρεμούς προδικαστικού ζητήματος ενώπιον του ΣτΕ για κρίσιμο νομικό ζήτημα) του Δικαστηρίου τούτου, οι ενάγοντες, συνταξιούχοι της Τράπεζας της Ελλάδος, ζητούν, κατόπιν νόμιμης μετατροπής του αιτήματος της αγωγής, να αναγνωρισθεί η υποχρέωση της εναγόμενης να τους καταβάλει τα εξής ποσά : στην πρώτη το ποσό των 49.465,34 ευρώ, στη δεύτερη το ποσό των 8.942 ευρώ, στον τρίτο το ποσό των 27.817,98 ευρώ, στην τέταρτη το ποσό των 37.018,41 ευρώ, στην πέμπτη το ποσό των 43.251,47 ευρώ, στον έκτο το ποσό των 56.581,27 ευρώ, στον έβδομο το ποσό των 22.811,86 ευρώ, στον όγδοο το ποσό των 57.192,45 ευρώ, στον ένατο το ποσό των 48.830,4 ευρώ, στον δέκατο το ποσό των 31.648,01 ευρώ, στον ενδέκατο το ποσό των 43.636,44 ευρώ, στη δωδέκατη το ποσό των 37.315,98 ευρώ, στον δέκατο τρίτο το ποσό των 56.663,08 ευρώ, στον δέκατο τέταρτο το ποσό των 46.838,28 ευρώ, στον δέκατο πέμπτο των 39.244,9 ευρώ, στην δέκατη έκτη το ποσό των 56.357,03 ευρώ, στην δέκατη έβδομη το ποσό των 48.059,89 ευρώ, στον δέκατο όγδοο το ποσό των 36.885,97 ευρώ, στην δέκατη ένατη το ποσό των 7.956,75 ευρώ, στην εικοστή το ποσό των 34.814,94 ευρώ, στην εικοστή πρώτη το ποσό των 4.970,38 ευρώ, στον εικοστό δεύτερο το ποσό των 9.645,66 ευρώ, στην εικοστή τρίτη το ποσό των 15.664,12 ευρώ, στον εικοστό τέταρτο το ποσό των 21.474,39 ευρώ, στον εικοστό πέμπτο το ποσό των 13.067,2 ευρώ, στον εικοστό έκτο το ποσό των 43.083,4 ευρώ, στην εικοστή έβδομη το ποσό των 1.210,47 ευρώ, στην εικοστή όγδοη το ποσό των

4.270,7 ευρώ, στον εικοστό ένατο το ποσό των 56.065,7 ευρώ, στην τριακοστή το ποσό των 2.521,92 ευρώ, στην τριακοστή πρώτη το ποσό των 54.775,07 ευρώ και στην τριακοστή δεύτερη το ποσό των 45.739,68 ευρώ.

Τα ανωτέρω ποσά ζητούν οι ενάγοντες ως αποζημίωση, κατά τα άρθρα 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (Εισ.Ν.Α.Κ.), προς αποκατάσταση ισόποσης ζημίας, άλλως κατά τις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις, και αντιστοιχούν στην παράνομη, κατά τους ισχυρισμούς τους, περικοπή των συντάξεων που αυτοί ελάμβαναν, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 38 του ν. 3863/2010, άρθρου 3 του ν. 3845/2010, άρθρου 44 του ν. 3986/2011, άρθρου 2 του ν. 4024/2011, άρθρου 6 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ. 5 και 6 του ν. 4093/2012, κατά το χρονικό διάστημα από τον Ιανουάριο του 2011 έως και τον Δεκέμβριο του 2015, όπως τα επιμέρους χρονικά διαστήματα προσδιορίζονται για κάθε έναν εξ αυτών, καθώς και τη μη καταβολή σε αυτούς δώρων εορτών (Χριστουγέννων και Πάσχα) και επιδόματος αδείας για τα έτη 2013-2015, βάσει των διατάξεων του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012. Τα ανωτέρω ποσά ζητούν οι ενάγοντες νομιμοτόκως, με το εκάστοτε επιτόκιο υπερημερίας, από το χρονικό σημείο που κάθε επιμέρους ποσό κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό, άλλως από την επίδοση της αγωγής έως και την εξόφληση.

2. Επειδή, στον ν. 3655/2008 «Διοικητική και οργανωτική μεταρρύθμιση του Συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης και λοιπές ασφαλιστικές διατάξεις» (Φ.Ε.Κ. Α' 58), ορίζεται στο άρθρο 1 ότι: «Από την 1η του τέταρτου μήνα μετά το μήνα δημοσίευσης του παρόντος νόμου, (...) το Ταμείο Συντάξεων Προσωπικού της Τραπέζης της Ελλάδος (ΤΣΠ - ΤΕ), (...) εντάσσονται στον κλάδο σύνταξης του ΙΚΑ - Ε.Τ.Α.Μ.» και στο άρθρο 2 ότι: «1. Από της εντάξεως των Ταμείων και κλάδων του άρθρου 1 όσοι προσλαμβάνονται σε εταιρίες και πιστωτικά ιδρύματα των οποίων το προσωπικό ασφαλιζόταν στα ανωτέρω Ταμεία και κλάδους σύνταξης, υπάγονται υποχρεωτικά και αυτοδίκαια στην ασφάλιση του ΙΚΑ - ΕΤΑΜ και διέπονται από τη νομοθεσία του. Οι ασφαλισμένοι των ανωτέρω Ταμείων και κλάδων σύνταξης, υπάγονται στην ασφάλιση του ΙΚΑ - ΕΤΑΜ και εξακολουθούν να διέπονται, ως προς τις προϋποθέσεις συνταξιοδότησης και τον τρόπο υπολογισμού της σύνταξης, από τις διατάξεις της νομοθεσίας των εντασσόμενων Ταμείων και κλάδων, όπως ισχύουν με τις γενικές διατάξεις νόμων και τις διατάξεις του νόμου αυτού. (...)».

Περαιτέρω, στο άρθρο 64 του ν. 3863/2010 «Νέο Ασφαλιστικό Σύστημα και συναφείς διατάξεις, ρυθμίσεις στις εργασιακές σχέσεις» (Φ.Ε.Κ. Α' 115), προβλέπεται ότι: «1. Από την 1.1.2011 η Τράπεζα της Ελλάδος (ΤτΕ) αναλαμβάνει και ενεργεί την κοινωνική ασφάλιση του προσωπικού της, ως προς τους κλάδους κύριας και επικουρικής σύνταξης. Ασφαλιστέα πρόσωπα είναι αυτά που ορίζονται στο άρθρο 6 του Καταστατικού του πρώην ΤΣΠ-ΤΕ (ΦΕΚ 174 Β', απόφαση Υπουργού Εθνικής Οικονομίας 21545/1927), καθώς και στο άρθρο 2 του Καταστατικού του καταργούμενου με το άρθρο αυτό Μετοχικού Ταμείου ΤτΕ. Από την ίδια ως

άνω ημερομηνία παύει η ασφάλιση των ανωτέρω προσώπων στον κλάδο σύνταξης του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και καταργείται το “Μετοχικό Ταμείο Υπαλλήλων Τράπεζας της Ελλάδος”. (...) Οι έως την 31.12.2010 συνταξιούχοι του πρώην ΤΣΠ/ΤΕ-ΙΚΑ/ΕΤΑΜ και του καταργούμενου Μετοχικού Ταμείου Υπαλλήλων Τράπεζας της Ελλάδος καθίστανται συνταξιούχοι της Τράπεζας της Ελλάδος, η οποία βαρύνεται στο εξής με την καταβολή των συντάξεων τους. Ο καθορισμός του χρόνου ασφάλισης, το είδος και το ύψος των παροχών, το ύψος των εισφορών, ο υπολογισμός του ποσού της σύνταξης και οι προϋποθέσεις συνταξιοδότησης διέπονται αντιστοίχως από τις διατάξεις του καταστατικού του πρώην ΤΣΠ-ΤΕ, όπως διαμορφώνονται με τις γενικές διατάξεις νόμων, τις διατάξεις του παρόντος νόμου, του Καταστατικού του «Μετοχικού Ταμείου Υπαλλήλων Τράπεζας της Ελλάδος» και τις γενικές διατάξεις νόμων. Οι διατάξεις αυτές καθίστανται καταστατικές διατάξεις της Τράπεζας της Ελλάδος, ως φορέα ασφάλισης του προσωπικού της, μεταφέρονται δε σε αυτήν όλα τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των ασφαλισμένων και συνταξιούχων των κλάδων της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού. (...) Όπου από τις ισχύουσες γενικές διατάξεις νόμων ρυθμίζεται ζήτημα που αφορά τους ασφαλισμένους και τους συνταξιούχους του πρώην ΤΣΠ-ΤΕ ή εν γένει των πρώην Ειδικών Ταμείων, η ρύθμιση αφορά και τους ασφαλισμένους και συνταξιούχους της Τράπεζας της Ελλάδος. (...)».

Η παρούσα αγωγή, ενόψει των αξιώσεων και των αιτημάτων που περιλαμβάνονται σε αυτήν (βλ. υπ’ αριθμ. 2 σκέψη), εισάγει κοινωνικοασφαλιστική διαφορά, υπαγόμενη στη δικαιοδοσία του Δικαστηρίου τούτου, ανεξαρτήτως της νομικής φύσης της εναγόμενης Τράπεζας, καθόσον η τελευταία ενεργεί ως κοινωνικοασφαλιστικός οργανισμός (βλ. ΔΕΦΑΘ 1147/2021 σκ. 9) και η κρινόμενη διαφορά αναφέρεται από την ασφαλιστική σχέση των εναγόντων με αυτή, ειδικότερα δε από την εφαρμογή περικοπών στις συντάξεις τους, βάσει των διατάξεων του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5. περ. 1 του ν. 4093/2012, καθώς και από τη μη καταβολή σε αυτούς δώρων εορτών (Χριστουγέννων και Πάσχα) και επιδόματος αδειάς, βάσει των διατάξεων του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012, που διενεργήθηκαν με πράξεις της εναγόμενης Τράπεζας της Ελλάδος, η οποία, ως εκ τούτου, νομιμοποιείται παθητικώς.

3. Επειδή, εξάλλου, η εναγόμενη ισχυρίζεται, με το από 22.10.2021 υπόμνημά της, ότι η κρινόμενη αγωγή είναι αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης. Ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, καθόσον η ιστορική βάση της αγωγής αναπτύσσεται κατά τρόπο ορισμένο και έχει σαφώς καθορισμένο αίτημα, ανεξαρτήτως της ουσιαστικής της βασιμότητας. Εξάλλου, δεδομένου ότι η αγωγή έχει ασκηθεί κατά τα λοιπά νομοτύπως και γενικώς παραδεκτώς, πρέπει να γίνει τυπικώς δεκτή και να εξεταστεί, περαιτέρω, κατά την ουσιαστική της βασιμότητα.

4. Επειδή, στον Εισ.Ν.Α.Κ. ορίζεται στο άρθρο 105 ότι: «Για παράνομες πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων του δημοσίου κατά την άσκηση της δημόσιας εξουσίας που τους έχει

ανατεθεί, το δημόσιο ενέχεται σε αποζημίωση, εκτός αν η πράξη ή η παράλειψη έγινε κατά παράβαση διάταξης που υπάρχει για χάρη του γενικού συμφέροντος...» και στο άρθρο 106 ότι: «Οι διατάξεις των δύο προηγούμενων άρθρων εφαρμόζονται και για την ευθύνη των δήμων, των κοινοτήτων ή των άλλων νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου από πράξεις ή παραλείψεις των οργάνων που βρίσκονται στην υπηρεσία τους».

Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, για τη στοιχειοθέτηση ευθύνης του Δημοσίου και του ν.π.δ.δ. προς αποζημίωση λόγω πράξης ή παράλειψης των οργάνων του, κατά την άσκηση της ανατεθειμένης σε αυτά δημόσιας εξουσίας, απαιτείται, μεταξύ άλλων, η πράξη ή παράλειψη να είναι παράνομη, καθώς και να υφίσταται αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της παράνομης αυτής πράξης ή παράλειψης και της επελθούσας ζημίας. Εκ του ότι δε ο νομοθέτης, είτε με νόμο είτε με διοικητική κανονιστική πράξη που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση νόμου, καθορίζει γενικότερα τους όρους του αδικού, παρέπεται ότι δεν μπορεί να προκύψει, έστω και εάν προκαλείται ζημία σε τρίτον, ευθύνη του Δημοσίου προς αποζημίωση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 105 του Εισ.Ν.Α.Κ., από την εκ μέρους της πολιτείας νομοθέτηση με τα αρμόδια αυτής όργανα ή από την παράλειψη των οργάνων αυτών να νομοθετήσουν, εκτός εάν από την νομοθέτηση ή την παράλειψή της γεννάται αντίθεση προς κανόνες δικαίου υπέρτερης τυπικής ισχύος. Στην τελευταία αυτήν περίπτωση, όταν οι επιζήμιες συνέπειες δεν επέρχονται απευθείας από την επίμαχη διάταξη, αλλά επέρχονται από την εφαρμογή του ως άνω κανόνα δικαίου, δηλαδή από την πράξη της Διοίκησης που τον εφαρμόζει στην ατομική περίπτωση, η ευθύνη έναντι του ζημιωθέντος προκύπτει όχι από τον κανόνα δικαίου, αλλά από την τελευταία αυτήν πράξη (βλ. Ολομ. Σ.τ.Ε. 479-481/2018, 4741/2014).

5. Επειδή, με τις 2287-90/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας, κρίθηκε ότι με την εμφάνιση της οξείας δημοσιονομικής κρίσης στις αρχές του έτους 2010, ο νομοθέτης, εκτιμώντας ότι υφίστατο άμεσος κίνδυνος κατάρρευσης της οικονομίας και χρεοκοπίας της Χώρας και ότι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπισθεί η κατάσταση ήταν η προσφυγή στη χρηματοδοτική υποστήριξη από τα κράτη της Ευρωζώνης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, έλαβε, έναντι της υποστήριξης αυτής, κυριαρχικώς, σειρά μέτρων περιστολής των δημοσίων δαπανών, μεταξύ των οποίων και η διενέργεια περικοπών και μειώσεων συνταξιοδοτικών παροχών των συνταξιοδοτούμενων από το Δημόσιο και από τους φορείς υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης. Οι περικοπές και οι μειώσεις αυτές, οι οποίες ξεκίνησαν από τα επιδόματα εορτών και αδειάς του Δημοσίου και των οργανισμών κύριας ασφάλισης [άρθρο 1 παρ. 2 του ν. 3833/2010 (Α' 140), άρθρο τρίτο παρ. 6, 10-14 του ν. 3845/2010 – Α' 65, άρθρο μόνο του ν. 3847/2010 (Α' 67), αντιστοίχως], συνεχίσθηκαν δε με τη θέσπιση της εισφοράς αλληλεγγύης των συνταξιούχων του Δημοσίου και των λοιπών συνταξιούχων οργανισμών κύριας ασφάλισης (άρθρο 11 του ν. 3865/2010 – Α' 120 και άρθρο 38 του ν. 3863/2010 – Α' 115, αντιστοίχως), την αναπροσαρμογή και τη συμπλήρωση της εισφοράς αυτής και την επέκτασή της και στην επικουρική ασφάλιση (άρθρο 44 παρ. 10-13 του

ν. 3986/2011- Α' 152, άρθρο 2 παρ. 13 του ν. 4002/2011 – Α' 180), καθώς και με τις μειώσεις στις συντάξεις των κάτω των 55 ετών συνταξιούχων κατά 40%, για το πέραν των 1.000 ευρώ ποσό αυτών, περαιτέρω δε με μειώσεις στις κύριες και επικουρικές συντάξεις που υπερέβαιναν, αντιστοίχως, τα 1.200 και τα 150 ευρώ (άρθρο 1 παρ. 10 και άρθρο 2 παρ. 1-5 και 14 του ν. 4024/2011 – Α' 226), εντάσσονται στις δέσμες μέτρων που έχουν ως βάση τις προβλέψεις του πρώτου «Μνημονίου» και του πρώτου «Μεσοπροθέσμου Πλαισίου» και συνιστούν μέτρα «άμεσης απόδοσης» για την εξεύρεση πόρων προς αντιμετώπιση της έκτακτης ανάγκης στην οποία βρέθηκε η Χώρα.

Με τα δεδομένα αυτά, οι προαναφερθείσες περικοπές, έχοντας αποφασιστεί υπό την πίεση των ως άνω όλως εξαιρετικών περιστάσεων και επιβαλλόμενες, κατά την εκτίμηση του νομοθέτη, για την άμεση αντιμετώπιση της κρίσης, δεν παραβιάζουν τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4 και 106 παρ. 1 του Συντάγματος.

Ειδικότερα, οι παραπάνω περικοπές, ενόψει του ύψους και των εν γένει χαρακτηριστικών τους, καθώς και των συνθηκών υπό τις οποίες θεσπίστηκαν, ούτε στην αρχή της αναλογικότητας αντίκεινται, καθώς δεν παρίστανται, πάντως, απρόσφορες ή μη αναγκαίες να υπηρετήσουν τον δημόσιο σκοπό για τον οποίο επιβλήθηκαν, ούτε τον πυρήνα του δικαιώματος στην κοινωνική ασφάλιση προσβάλλουν, καθώς δεν υφίστανται σοβαρές ενδείξεις ότι θίγουν το εγγυημένο από το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος ελάχιστο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης των συνταξιούχων. Εν όψει, άλλωστε, των ανωτέρω συνθηκών της θέσπισής τους, δεν απαιτείτο περαιτέρω εκτίμηση των επιπτώσεών τους από τον νομοθέτη. Τέλος, δεν δύναται να γεννηθεί ζήτημα παραβίασης της αρχής της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι τα ληφθέντα μέτρα επιβλήθηκαν, όπως αναφέρθηκε, εν όψει έκτακτων και απροβλέπτων συνθηκών και είχαν επείγοντα χαρακτήρα.

Κατόπιν αυτών, οι πιο πάνω διατάξεις, κατά το μέρος που επιβάλλονται με αυτές οι προαναφερθείσες περικοπές και μειώσεις, είναι, από τις ανωτέρω απόψεις, συμβατές με το Σύνταγμα. Τέλος, οι περικοπές που θεσπίστηκαν με τις ανωτέρω διατάξεις, δεν αντίκεινται ούτε στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου (Π.Π.Π.) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256), εφόσον, υπό τα ανωτέρω δεδομένα, δεν κλονίζεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ του γενικού συμφέροντος που τις υπαγόρευσε και των περιοριζόμενων με αυτές περιουσιακών δικαιωμάτων.

6. Επειδή, ακολούθως, εκδόθηκε ο ν. 4051/2012 «Ρυθμίσεις συνταξιοδοτικού περιεχομένου και άλλες επείγουσες ρυθμίσεις εφαρμογής του Μνημονίου Συνεννόησης του ν. 4046/2012» (Φ.Ε.Κ. Α' 40), στο άρθρο 6 του οποίου με τίτλο «αναπροσαρμογή συντάξεων, επικουρικών συντάξεων και άλλες ρυθμίσεις για τον περιορισμό της κρατικής επιχορήγησης προς ασφαλιστικά ταμεία» ορίζεται ότι: «1. Τα ποσά της μηνιαίας κύριας σύνταξης που υπερβαίνουν τα χίλια τριακόσια (1.300) ευρώ και καταβάλλονται από την Τράπεζα της Ελλάδος, καθώς και τους λοιπούς φορείς κύριας ασφάλισης αρμοδιότητας Υπουργείου Εργασίας και

Κοινωνικής Ασφάλισης, μειώνονται κατά 12% από 1.1.2012. (...) Για τη μείωση λαμβάνεται υπόψη το ποσό της καταβλητέας την 1.1.2012 κύριας σύνταξης. Το ποσό της κύριας σύνταξης μετά και την παραπάνω μείωση της παραγράφου αυτής δεν μπορεί να υπολείπεται των χιλίων τριακοσίων (1.300) ευρώ. (...)».

7. Επειδή, εξάλλου, στο ν. 3845/2010 «Μέτρα για την εφαρμογή του μηχανισμού στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα κράτη - μέλη της Ζώνης του ευρώ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο» (Φ.Ε.Κ. Α' 65), προβλέπεται στο άρθρο τρίτο ότι: «(...) 10. Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και το επίδομα αδειάς, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη νόμου ή κανονιστικής πράξης, για τους συνταξιούχους και βοηθηματούχους όλων των Φορέων Κύριας Ασφάλισης, με εξαίρεση τους συνταξιούχους του Ο.Γ.Α., χορηγούνται εφόσον ο δικαιούχος έχει υπερβεί το 60ό έτος της ηλικίας και το ύψος τους καθορίζεται ως εξής: α) Το επίδομα εορτής Χριστουγέννων, στο ποσό των τετρακοσίων (400) ευρώ. β) Το επίδομα εορτής Πάσχα, στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ. γ) Το επίδομα αδειάς, στο ποσό των διακοσίων (200) ευρώ. Τα ανωτέρω επιδόματα αναπροσαρμόζονται με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, για όλους τους Φορείς Κοινωνικής Ασφάλισης και το Δημόσιο, κατά ενιαίο ποσοστό, έπειτα από οικονομική μελέτη που εκπονείται από τη Διεύθυνση Αναλογιστικών Μελετών της Γενικής Γραμματείας Κοινωνικών Ασφαλίσεων και εφόσον το επιτρέπουν οι οικονομικές δυνατότητες των ταμείων και η δημοσιονομική κατάσταση της χώρας [όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε από τότε που ίσχυσε με τη διάταξη του άρθρου 24 του ν. 4038/2012, Φ.Ε.Κ. Α' 14]. (...) 14. Τα επιδόματα της παραγράφου 10 δεν καταβάλλονται, εφόσον οι καταβαλλόμενες συντάξεις, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων της παραγράφου 10, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση υπερβαίνουν κατά μήνα, τα δύο χιλιάδες πεντακόσια (2.500) ευρώ. Αν με την καταβολή των επιδομάτων της παραγράφου 10, οι καταβαλλόμενες συντάξεις υπερβαίνουν το ύψος αυτό, τα επιδόματα της παραγράφου 10 καταβάλλονται μέχρι του ορίου των δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500) ευρώ, με ανάλογη μείωση τους. 15. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης, ρυθμίζεται κάθε αναγκαίο ζήτημα για την εφαρμογή των παραγράφων 10 έως και 14 του άρθρου αυτού».

8. Επειδή, περαιτέρω, στο ν. 4093/2012 «Έγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 - Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016» (Φ.Ε.Κ. Α' 222) ορίζεται στο άρθρο πρώτο, παράγραφος ΙΑ με τίτλο «ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΙΑ: ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΑΕΔ - ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΡΓΑΣΙΑΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ», υποπαράγραφος ΙΑ.5 με τίτλο «ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΙΑ.5. ΜΕΙΩΣΗ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ ΚΑΙ ΕΦΑΠΑΞ ΒΟΗΘΗΜΑΤΩΝ» ότι: «1. Από 1.1.2013 η μηνιαία σύνταξη ή το άθροισμα των μηνιαίων συντάξεων άνω των 1.000,00 ευρώ από οποιαδήποτε πηγή και για οποιαδήποτε αιτία

μειώνονται ως εξής: α. Ποσό σύνταξης ή αθροίσματος άνω των 1.000,01 ευρώ και έως 1.500,00 ευρώ μειώνεται στο σύνολο του ποσού κατά 5% και σε κάθε περίπτωση το ποσό που εναπομένει δεν μπορεί να υπολείπεται των 1.000,01 ευρώ. β. Ποσό σύνταξης ή αθροίσματος από 1.500,01 ευρώ έως 2.000,00 ευρώ μειώνεται στο σύνολο του ποσού κατά 10% και σε κάθε περίπτωση το ποσό που εναπομένει δεν μπορεί να υπολείπεται των 1.425,01 ευρώ. γ. Ποσό σύνταξης ή αθροίσματος από 2.000,01 ευρώ έως 3.000,00 ευρώ μειώνεται κατά ποσοστό 15% και σε κάθε περίπτωση το ποσό που εναπομένει δεν μπορεί να υπολείπεται των 1.800,01 ευρώ. δ. Ποσό σύνταξης ή συντάξεων από 3.000,00 ευρώ και άνω μειώνεται κατά ποσοστό 20% και σε κάθε περίπτωση το ποσό που εναπομένει δεν μπορεί να υπολείπεται των 2.550,01 ευρώ. Στο ως άνω άθροισμα λαμβάνονται υπόψη τα μερίσματα, καθώς και κάθε είδους προσαυξήσεις. Επί του αθροίσματος αυτού το ποσό της μείωσης επιμερίζεται αναλογικά σε κάθε φορέα ή τομέα και αποτελεί έσοδο του οικείου ασφαλιστικού φορέα ή τομέα. Για τον υπολογισμό του ποσοστού της μείωσης λαμβάνεται υπόψη το καταβλητέο ποσό συντάξεως ή του ως άνω αθροίσματος την 31.12.2012 μετά τις μειώσεις και τις παρακρατήσεις της ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης συνταξιούχων. (...)» και υποπαράγραφος ΙΑ.6 με τίτλο «ΥΠΟΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ ΙΑ.6. ΑΝΩΤΑΤΟ ΟΡΙΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΕΩΝ ΑΠΟΔΟΧΩΝ-ΑΝΑΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΗΣ ΑΝΑΣΦΑΛΙΣΤΩΝ - ΕΝΙΑΙΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΠΛΗΡΩΜΩΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ» ότι: «(...) 3. Από 1.1.2013 τα επιδόματα και δώρα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και το επίδομα αδείας, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη νόμου ή κανονιστική πράξη ή καταστατική διάταξη για τους συνταξιούχους και βοηθηματούχους όλων των φορέων και τομέων κύριας και επικουρικής ασφάλισης αρμοδιότητας του Υπουργείου Εργασίας, Κοινωνικής Ασφάλισης και Πρόνοιας, καθώς και του ΟΓΑ, του ΝΑΤ και της Τράπεζας της Ελλάδος καταργούνται. (...)».

9. Επειδή, οι περικοπές των συντάξεων, που επήλθαν, κατ' εφαρμογή του δεύτερου Μνημονίου Συνεννόησης (ν. 4046/2012), με τους ανωτέρω νόμους 4051/2012 και 4093/2012, κρίθηκαν αντισυνταγματικές με τις υπ' αριθμ. 2287/2015 και 2288/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του Συμβουλίου της Επικρατείας (Ολομ. ΣτΕ), για τον λόγο ότι δεν προηγήθηκε των εν λόγω περικοπών, οι οποίες θεσπίστηκαν σε συνέχεια προηγούμενων περικοπών των συντάξεων -οι οποίες κρίθηκαν συνταγματικές- και ενώ είχε παρέλθει διετία από τον πρώτο αφηνδιασμό της οικονομικής κρίσης, η ειδική μελέτη που περιγράφεται στις ως άνω αποφάσεις.

Ειδικότερα, κρίθηκε ότι σε περιπτώσεις εξαιρετικά δυσμενών δημοσιονομικών συνθηκών δεν αποκλείεται, κατά το άρθρο 22 παρ. 5 του Συντάγματος, η επέμβαση του νομοθέτη για τη μείωση και των απονεμηθεισών ακόμη συντάξεων εφεξής, σε κάθε περίπτωση, όμως, η περικοπή των συντάξεων δεν μπορεί να παραβιάζει τον συνταγματικό πυρήνα του κοινωνικοασφαλιστικού δικαιώματος, τη χορήγηση, δηλαδή, στον συνταξιούχο τέτοιων παροχών που να του επιτρέπουν να διαβιώνει με αξιοπρέπεια. Προκειμένου δε να καθίσταται εφικτός ο δικαστικός έλεγχος των οικείων νομοθετικών μέτρων από τις ανωτέρω συνταγματικές

απόψεις, κρίθηκε ότι ο νομοθέτης, όταν λαμβάνει μέτρα συνιστάμενα σε περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών, οφείλει, ενόψει και της γενικότερης υποχρέωσής του για «προγραμματισμό και συντονισμό της οικονομικής δραστηριότητας για την εδραίωση της κοινωνικής ειρήνης» (άρθρο 106 παρ. 1 του Συντάγματος), να έχει προβεί σε ειδική, εμπειριστατωμένη και επιστημονικά τεκμηριωμένη μελέτη, από την οποία να προκύπτει αφενός μεν ότι τα συγκεκριμένα μέτρα είναι πράγματι πρόσφορα, αλλά και αναγκαία για την αποτελεσματική αντιμετώπιση του προβλήματος βιωσιμότητας των φορέων κοινωνικής ασφάλισης, ενόψει και των παραγόντων που το προκάλεσαν, έτσι ώστε η λήψη των μέτρων αυτών να είναι σύμφωνη με τις συνταγματικές αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, αφετέρου δε ότι οι επιπτώσεις από τα μέτρα αυτά στο βιοτικό επίπεδο των πληττόμενων προσώπων, συνδυαζόμενες με άλλα τυχόν ληφθέντα μέτρα (φορολογικά κ.ά.), αλλά και με το σύνολο των κοινωνικοοικονομικών συνθηκών της δεδομένης συγκυρίας, δεν έχουν, αθροιστικά λαμβανόμενες, αποτέλεσμα τέτοιο που να οδηγεί σε ανεπίτρεπτη παραβίαση του πυρήνα του συνταγματικού δικαιώματος σε κοινωνική ασφάλιση.

Κατόπιν τούτων, κρίθηκε με τις ανωτέρω αποφάσεις ότι οι διατάξεις των νόμων 4051/2012 και 4093/2012 που θέσπισαν τις προσβληθείσες ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας περικοπές στις συντάξεις αντίκεινται στις διατάξεις των άρθρων 2 (παρ. 1), 4 (παρ. 1 και 5), 22 (παρ. 5), 25 (παρ. 1 και 4) και 106 παρ. 1 του Συντάγματος, καθώς και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α., που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτου του ν.δ. 53/1974, Φ.Ε.Κ. Α' 256) και ότι είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Και τούτο διότι, όπως έγινε δεκτό, με τις διατάξεις αυτές επιχειρήθηκε νέα, για πολλοστή φορά, περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών της ίδιας ομάδας θιγομένων, χωρίς να έχει προηγηθεί εμπειριστατωμένη μελέτη, με την οποία να διαπιστώνεται και να αναδεικνύεται τεκμηριωμένα ότι η λήψη των συγκεκριμένων μέτρων ήταν σύμφωνη με τις σχετικές συνταγματικές δεσμεύσεις που απέρρεαν, μεταξύ άλλων, από το θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και την προστασία της αξίας του ανθρώπου.

Με τις ίδιες αποφάσεις 2287/2015 και 2288/2015 της Ολομέλειάς του, οι οποίες δημοσιεύθηκαν στις 10-6-2015, το Συμβούλιο της Επικρατείας όρισε, μετά τη στάθμιση του δημοσίου συμφέροντος, αναφερομένου στην οξυμένη δημοσιονομική κρίση και στην κοινώς γνωστή ταμειακή δυσχέρεια του ελληνικού Κράτους, ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας των επίμαχων διατάξεων θα επέλθουν μετά την δημοσίευση των αποφάσεων αυτών και ότι η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα θα έχει αναδρομικό χαρακτήρα μόνον για τους ενάγοντες και όσους άλλους έχουν ασκήσει ένδικο μέσα ή βοηθήματα μέχρι το χρόνο δημοσίευσης των εν λόγω αποφάσεων. Κατά συνέπεια δε, όπως ρητώς ορίζεται στις αποφάσεις αυτές, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της αντισυνταγματικότητας των διατάξεων αυτών για τη θεμελίωση αποζημιωτικών αξιώσεων άλλων συνταξιούχων, που

αφορούν περικοπείσες, βάσει των εν λόγω διατάξεων, συνταξιοδοτικές παροχές τους, για χρονικά διαστήματα προγενέστερα του χρονικού σημείου δημοσίευσης των αποφάσεων αυτών. Τούτο, άλλωστε, δεν συγκρούεται ούτε με το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος περί της αξιώσεως δικαστικής προστασίας, αλλά ούτε και με το άρθρο 6 παρ. 1 της Ε.Σ.Δ.Α., και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου αυτής, διότι αφ' ενός μεν η αναδρομικότητα των συνεπειών των αποφάσεων του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν είναι αυτονόητη και αποκλειστική κάθε άλλης ρύθμισης, αφ' ετέρου δε με τον ως άνω τιθέμενο περιορισμό, δεν διαταράσσεται η δίκαιη ισορροπία μεταξύ των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος και της προστασίας των δικαιωμάτων των διοικουμένων, εφόσον αυτοί δεν αποστερούνται των δικαιωμάτων τους, τα οποία απλώς περιορίζονται, για τους προαναφερόμενους λόγους επιτακτικού δημοσίου συμφέροντος (βλ. Σ.τ.Ε. 4741/2014 Ολ.).

10. Επειδή, τέλος, στο άρθρο 114 του ν. 4714/2020 (Φ.Ε.Κ. Α' 148), όπως αντικαταστάθηκε με τις διατάξεις του άρθρου 34 του ν. 4734/2020 (Φ.Ε.Κ. Α' 196), προβλέπεται ότι: «1. Ποσά, τα οποία αντιστοιχούν σε περικοπές και μειώσεις κύριων συντάξεων συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα, οι οποίες επιβλήθηκαν κατ' εφαρμογή της παρ. 1 του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 (Α' 40), της υπ' αρ. 476/28.2.2012 κοινής απόφασης των Υπουργών Οικονομικών και Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας (Β' 499) και της περ. 1 της υποπαρ. ΙΑ.5 της παρ. ΙΑ' του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222) και αφορούν το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 και μέχρι τη δημοσίευση του ν. 4387/2016 (Α' 185), καταβάλλονται άτοκα στους δικαιούχους. (...) 3. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών και Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων ρυθμίζονται ο τρόπος, η διαδικασία και οι λεπτομέρειες καταβολής των προς επιστροφή ποσών, η οποία ολοκληρώνεται μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2020. 4. Με την καταβολή των ποσών της παρ. 1 οι αξιώσεις των συνταξιούχων του ιδιωτικού τομέα για ποσά που αντιστοιχούν σε περικοπές, μειώσεις και καταργήσεις κύριων, επικουρικών συντάξεων, επιδομάτων αδείας και εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα, κατά το χρονικό διάστημα από τις 11.6.2015 έως τη δημοσίευση του ν. 4387/2016, δυνάμει του ν. 4051/2012 και του ν. 4093/2012, αποσβένονται. 5. Η παρ. 4 δεν καταλαμβάνει τις εκκρεμείς ενώπιον των δικαστηρίων δίκες κατά τον χρόνο της δημοσίευσης του παρόντος, ως προς τις αξιώσεις που υπερβαίνουν το καταβαλλόμενο ποσό της παρ. 1». Κατ' εξουσιοδότηση της προαναφερθείσας διάταξης εκδόθηκε η υπ' αριθμ. Φ.11321/35005/1528 /13-10-2020 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομικών - Εργασίας και Κοινωνικών Υποθέσεων (Φ.Ε.Κ. Β' 4536), στην οποία ορίζεται στο άρθρο 1 ότι: «Επιστρέφονται αναδρομικά ποσά συντάξεων και προσυνταξιοδοτικών παροχών που αντιστοιχούν στις πραγματοποιηθείσες μειώσεις των κύριων συντάξεων για το χρονικό διάστημα από 11.06.2015 έως και 12.05.2016, οι οποίες θεσπίστηκαν με τις διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 (Α' 40) και τις διατάξεις της περ. 1 της υποπαρ. ΙΑ.5 της παρ. ΙΑ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222), καθώς και με τις διατάξεις της υπ' αρ. 476/28-02-2012 απόφασης των Υπουργών Οικονομικών, Ανάπτυξης

Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας (Β' 499)», στο άρθρο 2 ότι: «1. Δικαιούχοι επιστροφής αναδρομικών ποσών είναι κατά το χρονικό διάστημα που ορίζεται στο άρθρο 1 της παρούσας: (α.) Οι συνταξιούχοι όλων των φορέων, τομέων, κλάδων και λογαριασμών κύριας ασφάλισης που εντάχθηκαν στον κλάδο κύριας ασφάλισης και λοιπών παροχών του Ηλεκτρονικού Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (e-ΕΦΚΑ) σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 4387/2016 (Α' 85), καθώς και οι συνταξιούχοι της Τράπεζας της Ελλάδος, (...) 2. Σε περίπτωση θανάτου συνταξιούχου της παρ. 1, δικαιούχοι καθίστανται οι νόμιμοι κληρονόμοι κατά το ποσοστό του κληρονομικού τους δικαιώματος, με υποβολή αίτησης και των απαραίτητων δικαιολογητικών σε ηλεκτρονική πλατφόρμα του e-ΕΦΚΑ. (...)», στο άρθρο 4 ότι: «(...) 2. Η Τράπεζα της Ελλάδος, ως φορέας ασφάλισης του προσωπικού της, επιστρέφει στους συνταξιούχους της τα ποσά συντάξεων που αντιστοιχούν σε μειώσεις κατ' εφαρμογή της παρ. 1 του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 (Α' 40) και της περ. 1 της υποπαρ. ΙΑ.5. της παρ. ΙΑ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222) για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως και την 12.05.2016», στο άρθρο 5 ότι: «1. Η καταβολή των επιστρεπτέων από τον e-ΕΦΚΑ ποσών γίνεται με εφάπαξ καταβολή μέχρι την 31.12.2020. (...) 3. Τα ανωτέρω ποσά καταβάλλονται άτοκα στους δικαιούχους. (...)».

11. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας, που τέθηκαν υπόψη του Δικαστηρίου, προκύπτουν τα εξής: Σε καθέναν από τους ενάγοντες είχε απονεμηθεί σύνταξη λόγω γήρατος από το Ταμείο Συντάξεων του Προσωπικού της Τράπεζας της Ελλάδος (Τ.Σ.Π.-Τ.Ε.), μετέπειτα δε από το Ι.Κ.Α.-Ε.Τ.Α.Μ. και την εναγόμενη. Κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα από τον Ιανουάριο του 2011 έως και τον Δεκέμβριο του 2015 (πλην του 3ου ενάγοντος από τον Ιανουάριο του 2013, της 5ης ενάγουσας από τον Ιανουάριο του 2012, του 7ου ενάγοντος από τον Ιανουάριο του 2013, του 10ου ενάγοντος από τον Ιανουάριο του 2013, του 25ου ενάγοντος από τον Ιανουάριο του 2013, της 27ης ενάγουσας από τον Ιανουάριο του 2014 και της 28ης ενάγουσας από τον Ιανουάριο του 2013), καταβαλλόταν από την εναγόμενη Τράπεζα σύνταξη σε καθέναν από τους ενάγοντες, επί της οποίας είχαν επιβληθεί διαδοχικές μειώσεις κατ' εφαρμογή των μνημονιακών ρυθμίσεων (των νόμων 3863/2010, 3845/2010, 4024/2011, 4051/2012 και 4093/2012), ενώ, παράλληλα, λόγω της κατάργησης των επιδομάτων εορτών (Χριστουγέννων και Πάσχα) και αδειάς, βάσει του ν. 4093/2012 (άρθρο πρώτο παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3), οι ενάγοντες αποστερήθηκαν των οικείων ποσών για τα έτη 2013 έως και 2015.

Ήδη, με την κρινόμενη αγωγή, όπως οι λόγοι αυτής νομίμως αναπτύσσονται περαιτέρω με τα από 12.11.2019 και 26.10.2021 υπομνήματα, οι ενάγοντες, επικαλούμενοι ότι οι ως άνω περικοπές αντίκεινται στα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4 και 106 παρ. 1 του Συντάγματος και στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.), ζητούν, ως αποζημίωση, κατά τα άρθρα 105 και 106 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα (Εισ.Ν.Α.Κ.), να αναγνωρισθεί η υποχρέωση της εναγόμενης Τ.τ.Ε. να καταβάλει, νομιμοτόκως, με το εκάστοτε

επιτόκιο υπερημερίας, από το χρονικό σημείο που κάθε επιμέρους ποσό κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό, άλλως από την επίδοση της αγωγής έως και την εξόφληση, στην πρώτη το ποσό των 49.465,34 ευρώ, στη δεύτερη το ποσό των 8.942 ευρώ, στον τρίτο το ποσό των 27.817,98 ευρώ, στην τέταρτη το ποσό των 37.018,41 ευρώ, στην πέμπτη το ποσό των 43.251,47 ευρώ, στον έκτο το ποσό των 56.581,27 ευρώ, στον έβδομο το ποσό των 22.811,86 ευρώ, στον όγδοο το ποσό των 57.192,45 ευρώ, στον ένατο το ποσό των 48.830,4 ευρώ, στον δέκατο το ποσό των 31.648,01 ευρώ, στον ενδέκατο το ποσό των 43.636,44 ευρώ, στη δωδέκατη το ποσό των 37.315,98 ευρώ, στον δέκατο τρίτο το ποσό των 56.663,08 ευρώ, στον δέκατο τέταρτο το ποσό των 46.838,28 ευρώ, στον δέκατο πέμπτο των 39.244,9 ευρώ, στην δέκατη έκτη το ποσό των 56.357,03 ευρώ, στην δέκατη έβδομη το ποσό των 48.059,89 ευρώ, στον δέκατο όγδοο το ποσό των 36.885,97 ευρώ, στην δέκατη ένατη το ποσό των 7.956,75 ευρώ, στην εικοστή το ποσό των 34.814,94 ευρώ, στην εικοστή πρώτη το ποσό των 4.970,38 ευρώ, στον εικοστό δεύτερο το ποσό των 9.645,66 ευρώ, στην εικοστή τρίτη το ποσό των 15.664,12 ευρώ, στον εικοστό τέταρτο το ποσό των 21.474,39 ευρώ, στον εικοστό πέμπτο το ποσό των 13.067,2 ευρώ, στον εικοστό έκτο το ποσό των 43.083,4 ευρώ, στην εικοστή έβδομη το ποσό των 1.210,47 ευρώ, στην εικοστή όγδοη το ποσό των 4.270,7 ευρώ, στον εικοστό ένατο το ποσό των 56.065,7 ευρώ, στην τριακοστή το ποσό των 2.521,92 ευρώ, στην τριακοστή πρώτη το ποσό των 54.775,07 ευρώ και στην τριακοστή δεύτερη το ποσό των 45.739,68 ευρώ.

12. Επειδή, αντιθέτως, η εναγόμενη Τράπεζα με τις υποβληθείσες απόψεις της και το νομίμως κατατεθέν στις 22.10.2021 υπόμνημά της, ζητεί την απόρριψη της υπό κρίση αγωγής ως αβάσιμης. Ειδικότερα, προβάλλει ότι το αίτημα των εναγόντων περί επιδίκασης αποζημίωσης για τα ποσά που αντιστοιχούν στις περικοπές και μειώσεις κύριων συντάξεων, καθώς και στα επιδόματα εορτών και αδείας για το χρονικό διάστημα από 1.1.2011 έως 10.6.2015, ήτοι πριν από την έκδοση των αποφάσεων Ολομ. ΣτΕ 2287-2288/2015, είναι νόμω αβάσιμο, καθώς αψάτατο χρονικό σημείο διεκδίκησης των μειώσεων και περικοπών είναι η 10.6.2015.

Εξάλλου, όπως υποστηρίζει, τα ποσά που αντιστοιχούν στις περικοπές και μειώσεις των κύριων συντάξεων των εναγόντων για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 31.12.2015, έχουν ήδη εξοφληθεί, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 114 του ν. 4714/2020 και της κατ' εξουσιοδότηση αυτού εκδοθείσας Κ.Υ.Α., βάσει των οποίων η υποχρέωση της Τ.τ.Ε. ως φορέα κοινωνικής ασφάλισης περιορίζεται στο να επιστρέψει στους συνταξιούχους της τα ποσά συντάξεων που αντιστοιχούν σε μειώσεις που επιβλήθηκαν βάσει του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 4051/2012 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 του ν. 4093/2012 για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 12.5.2016. Προς απόδειξη των ισχυρισμών της, η εναγόμενη επικαλείται και προσκομίζει, μεταξύ άλλων, τις υπ' αριθ. πρωτ. 993 και 994 από 18.10.2021 βεβαιώσεις της Προϊσταμένης του Τμήματος Διαχείρισης Συντάξεων της Τ.τ.Ε., στις οποίες αναγράφονται αναλυτικά για καθέναν από τους ενάγοντες οι περικοπές που διενεργήθηκαν στη

σύνταξή τους, βάσει των ν. 4051/2012 και 4093/2012, κατά το χρονικό διάστημα από 1.1.2013 έως 31.12.2015, καθώς και τα ποσά που τους επιστράφηκαν, σε συμμόρφωση με το άρθρο 114 του ν. 4714/2020, ως επιστροφή κρατήσεων που είχαν διενεργηθεί, κατά το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 31.12.2015, βάσει των διατάξεων του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 4051/2012, του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5. περ. 1 και του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012.

13. Επειδή, με βάση τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρθηκαν και τις διατάξεις που παρατέθηκαν, όπως αυτές ερμηνεύθηκαν, το Δικαστήριο λαμβάνει υπ' όψη του, κατ' αρχάς, τα εξής: Με βάση τη διάταξη του άρθρου 64 του ν. 3863/2010, από την 1.1.2011, η Τράπεζα της Ελλάδος ανέλαβε και ενεργεί την κοινωνική ασφάλιση του προσωπικού της, ως προς τους κλάδους κύριας και επικουρικής σύνταξης, ενώ, παράλληλα, έπαψε η ασφάλιση των ασφαλιστέων σε αυτήν προσώπων στον κλάδο σύνταξης του Ι.Κ.Α.-Ε.Τ.Α.Μ. και οι έως την 31.12.2010 συνταξιούχοι του πρώην Τ.Σ.Π.-Τ.Ε./Ι.Κ.Α.-Ε.Τ.Α.Μ. και του καταργηθέντος Μετοχικού Ταμείου Υπαλλήλων Τράπεζας της Ελλάδος, κατέστησαν συνταξιούχοι της Τράπεζας της Ελλάδος, η οποία βαρύνεται στο εξής με την καταβολή των συντάξεών τους. Η ανάληψη της ανωτέρω υποχρέωσης, αλλά και η ανάγκη ανεξαρτησίας της Τράπεζας δεν κατέστησαν τους ασφαλισμένους και συνταξιούχους της εκτός του πεδίου εφαρμογής των κοινών διατάξεων του κοινωνικοασφαλιστικού δικαίου, στο οποίο, άλλωστε, υπήγοντο μέχρι την ανωτέρω ημεροχρονολογία, όπως ρητώς διαλαμβάνεται στην ανωτέρω διάταξη, διατηρουμένης περαιτέρω της εποπτείας εκ μέρους του Υπουργού Κοινωνικής Ασφάλισης με τη ρητή επιφύλαξη της παροχής έγκρισης εκ μέρους του των αποφάσεων του Συμβουλίου Ασφαλείας σε θέματα τροποποίησης καταστατικών διατάξεων του Ταμείου Ασφάλισης Προσωπικού, χωρίς τούτο να θέτει εν κινδύνω την ανεξαρτησία της Τράπεζας ως μέλους του Ευρωπαϊκού Συστήματος Κεντρικών Τραπεζών (ΕΣΚΤ).

Έτσι, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στην πέμπτη σκέψη της παρούσας, οι ισχυρισμοί των εναγόντων περί παραβίασης των άρθρων 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 22 παρ. 5, 25 παρ. 1 και 4, 106 παρ. 1 του Συντάγματος και 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. από τις διατάξεις των άρθρων 38 του ν. 3863/2010 και 44 παρ. 10-13 του ν. 3986/2011 πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Τούτο δε, διότι, όπως κρίθηκε, η επιβληθείσα με τις ως άνω διατάξεις Ε.Α.Σ., ως εντασσόμενη σε μία ευρύτερη δέσμη περικοπών και μειώσεων των συνταξιοδοτικών παροχών των φορέων υποχρεωτικής κοινωνικής ασφάλισης, ως μέτρων «άμεσης απόδοσης» για την εξεύρεση πόρων προς αντιμετώπιση της έκτακτης ανάγκης στην οποία βρέθηκε η Χώρα, συνεπεία της εμφάνισης της οξύτατης δημοσιονομικής κρίσης στις αρχές του έτους 2010, είναι, εν όψει των εν γένει χαρακτηριστικών της και των συνθηκών υπό τις οποίες επιβλήθηκε, συμβατή με τις προαναφερόμενες υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις. Επίσης, ο ισχυρισμός των εναγόντων ότι, μη νομίμως, παρακρατείται η ένδικη εισφορά, διότι δεν δύναται να λάβει χρηματοδότηση από το Ασφαλιστικό Κεφάλαιο Αλληλεγγύης Γενεών (ΑΚΑΓΕ) υπέρ του οποίου καταβάλλεται,

αφού κάτι τέτοιο θα αποτελούσε παράνομη, κατά τους όρους του ενωσιακού δίκαιου, χρηματοδότηση, πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμος, διότι δεν αποκλείεται στο μέλλον, αν παραστεί ανάγκη, να γίνει χρήση του ΑΚΑΓΕ από την εναγόμενη, υπό τους όρους και τους περιορισμούς που προβλέπει η κοινοτική νομοθεσία.

Επιπρόσθετα, η φύση και ο σκοπός επιβολής της εισφοράς δεν επιτρέπει την εξαίρεση κάποιας κατηγορίας συνταξιούχων τούτης, πλην όσων περιοριστικά αναφέρονται στις οικείες διατάξεις, οι οποίες ως εισάγουσες εξαίρεση πρέπει να ερμηνεύονται στενά. Εξ άλλου, και ο ισχυρισμός των εναγόντων ότι ουδέποτε αποδόθηκε στο ΑΚΑΓΕ η εισπραχθείσα εισφορά, το οποίο είχε ως αποτέλεσμα η εναγόμενη να καταστεί αδικαιολογήτως πλουσιότερη, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, διότι, όπως προκύπτει από το προσκομιζόμενο από την εναγόμενη έγγραφο, η εισφορά αλληλεγγύης που παρακρατήθηκε αποδόθηκε στον ΑΚΑΓΕ. Εν όψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο κρίνει ότι οι ενάγοντες δεν δικαιούνται να λάβουν τα αιτούμενα με την αγωγή ποσά που αντιστοιχούν στην Ε.Α.Σ., που ορθώς παρακρατήθηκε από τη σύνταξή τους κατά το επίδικο χρονικό διάστημα.

Άλλωστε, με τις 2287-90/2015 αποφάσεις της Ολομέλειας του ΣτΕ κρίθηκαν σύμφωνες με το Σύνταγμα και τις υπερνομοθετικής ισχύος διατάξεις και οι διενεργηθείσες συνταξιοδοτικές περικοπές κατ' εφαρμογή των διατάξεων των νόμων 3845/2010 και 4024/2011. Κατά συνέπεια, η κρινόμενη αγωγή είναι απορριπτέα κατά το σκέλος αυτό, ως νόμω αβάσιμη, αφού τα όργανα της εναγόμενης δεν υπέπεσαν σε παρανομία, κατά τούτο.

14. Επειδή, περαιτέρω, με τις διατάξεις του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 4051/2012 επήλθαν μειώσεις στα ποσά της μηνιαίας κύριας σύνταξης που καταβάλλονται, μεταξύ άλλων, από την Τράπεζα της Ελλάδος, ενώ, στη συνέχεια, με τις διατάξεις του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.5 περ. 1 επήλθε νέα μείωση των μηνιαίων συντάξεων οποιασδήποτε πηγής και αιτίας. Παράλληλα, με τη διάταξη του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012 καταργήθηκαν, από 1-1-2013, τα επιδόματα και δώρα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και το επίδομα αδειάς, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη νόμου για τους συνταξιούχους, μεταξύ άλλων, της Τράπεζας της Ελλάδος.

Ωστόσο, οι περικοπές των συντάξεων, καθώς και η κατάργηση των επιδομάτων εορτών και αδειάς που επήλθαν, κατ' εφαρμογή των προαναφερθεισών διατάξεων των ν. 4051/2012 και 4093/2012, όπως κρίθηκε με τις αποφάσεις της Ολομ. Σ.τ.Ε. 2287/2015 και 2288/2015, αντίκεινται στο Σύνταγμα, καθώς και στο άρθρο 1 του Π.Π.Π. της Ε.Σ.Δ.Α. και είναι, ως εκ τούτου, ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες. Τούτο διότι, όπως έγινε δεκτό, με τις διατάξεις αυτές επιχειρήθηκε νέα, για πολλοστή φορά, περικοπή συνταξιοδοτικών παροχών της ίδιας ομάδας θιγομένων, χωρίς να έχει προηγηθεί εμπειριστατωμένη μελέτη, με την οποία να διαπιστώνεται και να αναδεικνύεται, τεκμηριωμένα, ότι η λήψη των συγκεκριμένων μέτρων ήταν σύμφωνη με τις σχετικές συνταγματικές δεσμεύσεις που απέρρεαν, μεταξύ άλλων, από τον θεσμό της κοινωνικής ασφάλισης, τις αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και την προστασία της

αξίας του ανθρώπου.

Με τις ίδιες αποφάσεις ορίστηκε, μετά από τη στάθμιση του δημοσίου συμφέροντος, που αναφέρεται στην οξυμένη δημοσιονομική κρίση και στην κοινώς γνωστή ταμειακή δυσχέρεια του Ελληνικού Κράτους, ότι οι συνέπειες της αντισυνταγματικότητας των επίμαχων διατάξεων θα επέλθουν μετά τη δημοσίευση αυτών και ότι η διαγνωσθείσα αντισυνταγματικότητα θα έχει αναδρομικό χαρακτήρα μόνον για τους ενάγοντες και όσους άλλους είχαν ασκήσει ένδικα μέσα ή βοηθήματα μέχρι τον χρόνο δημοσίευσης αυτών (10.6.2015).

Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει επίκληση της αντισυνταγματικότητας των παραπάνω διατάξεων για τη θεμελίωση αποζημιωτικών αξιώσεων άλλων συνταξιούχων, που αφορούν περικοπές, βάσει αυτών, συνταξιοδοτικές παροχές, για χρονικά διαστήματα προγενέστερα του χρονικού σημείου δημοσίευσης της απόφασης Ολομ. Σ.τ.Ε. 2287/2015. Κατόπιν τούτου, εν όψει του ότι η κρινόμενη αγωγή ασκήθηκε σε χρόνο μεταγενέστερο (30.12.2016) της δημοσίευσης των αποφάσεων Ολομ. Σ.τ.Ε. 2287-2288/2015 (10.6.2015), το Δικαστήριο κρίνει ότι η αγωγή, κατά το μέρος που αφορά στις αξιώσεις των εναγόντων, που αντιστοιχούν στις περικοπές της σύνταξής τους και των επιδομάτων εορτών και αδείας, για το χρονικό διάστημα έως και 10.6.2015, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Εξ άλλου, ο ισχυρισμός των εναγόντων ότι δεν συντρέχουν εν προκειμένω, λόγω της ιδιομορφίας του ασφαλιστικού φορέα του, οι λόγοι δημοσίου συμφέροντος και ταμειακής δυσχέρειας του Ελληνικού Δημοσίου, για τους οποίους κρίθηκε ότι η αντισυνταγματικότητα των ανωτέρω διατάξεων ισχύει από το χρονικό σημείο διάγνωσής της πρέπει να απορριφθεί, ως νόμω αβάσιμος. Τούτο, διότι η εναγόμενη, ως ασφαλιστικός φορέας, για την οποία άλλωστε γίνεται ειδική μνεία στις ως άνω διατάξεις, δεν εξαιρείται της γενικής κρίσης περί του χρόνου επέλευσης των αποτελεσμάτων της διαγνωσθείσας αντισυνταγματικότητας, ενώ η επίκληση λόγων δημοσίου συμφέροντος, η οποία συνεπικουρείται από την, κατά τα κοινώς γνωστά, ταμειακή δυσχέρεια του Κράτους, δεν εξαντλείται στα στενά όρια ενός ασφαλιστικού φορέα και στις ιδιαιτερότητες που τούτος τυχόν έχει.

15. Επειδή, ωστόσο, επί τη βάσει των διατάξεων του άρθρου 114 του ν. 4714/2020 και της κατ' εξουσιοδότηση αυτού εκδοθείσας Κ.Υ.Α. Φ.11321/35005/1528/13-10-2020, καταβλήθηκε, όπως προκύπτει από τον προσκομιζόμενο πίνακα καταβαλλόμενων ποσών της Τ.τ.Ε. -και δεν αμφισβητείται από τους ενάγοντες- σε καθέναν από τους 1η, 2η, 3ο, 4η, 5η, 6ο, 7ο (νόμιμους κληρονόμους του), 8ο, 9ο, 10ο, 11ο, 12η, 13η, 14ο, 15ο, 16η, 17η, 18ο, 19η, 20η, 23^η, 24ο, 25ο, 26ο, 27η, 28η, 29ο, 30η, 31η και 32η των εναγόντων, το ποσό, που αντιστοιχεί στις περικοπές και μειώσεις κύριων συντάξεων των συνταξιούχων αυτών, οι οποίες επιβλήθηκαν κατ' εφαρμογή της παρ. 1 του άρθρου 6 του ν. 4051/2012 και της περ. 1 της υποπαρ. ΙΑ.5 της παρ. ΙΑ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 και αφορούν το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως και 31.12.2015. Ειδικότερα, καταβλήθηκε στην 1η ενάγουσα ποσό

2.179,27 ευρώ, στον 2η ενάγουσα ποσό 381,93 ευρώ, στον 3ο ενάγοντα ποσό 2.873,87 ευρώ, στην 4η ενάγουσα ποσό 663,33 ευρώ, στην 5η ενάγουσα ποσό 2.873,87 ευρώ, στον 6ο ενάγοντα ποσό 2.873,87 ευρώ, στους νόμιμους κληρονόμους του 7ου ενάγοντα ποσό 1.922,27 ευρώ, κατά το ποσοστό του εξ αδιαθέτου κληρονομικού τους δικαιώματος, στον 8ο ενάγοντα ποσό 2.873,87 ευρώ, στον 9ο ενάγοντα ποσό 2.053,40 ευρώ, στον 10ο ενάγοντα ποσό 2.873,87 ευρώ, στον 11ο ενάγοντα ποσό 2.873,87 ευρώ, στην 12η ενάγουσα ποσό 1.357,80 ευρώ, στον 14ο ενάγοντα ποσό 1.895 ευρώ, στον 15ο ενάγοντα ποσό 1.689,20 ευρώ, στην 16η ενάγουσα ποσό 2.873,87 ευρώ, στην 17η ενάγουσα ποσό 1.891,53 ευρώ, στον 18ο ενάγοντα ποσό 1.596,13 ευρώ, στην 19η ενάγουσα ποσό 537,07 ευρώ, στην 20η ενάγουσα ποσό 1.344,13 ευρώ, στην 23η ενάγουσα ποσό 714,44 ευρώ, στον 24ο ενάγοντα ποσό 654,20 ευρώ, στην 25ο ενάγοντα ποσό 1.543,70 ευρώ, στον 26ο ενάγοντα ποσό 1.723,87 ευρώ, στην 27η ενάγουσα ποσό 401,80 ευρώ, στην 28η ενάγουσα ποσό 380,07 ευρώ, στον 29ο ενάγοντα ποσό 2.873,87 ευρώ, στην 30η ενάγουσα ποσό 146,07 ευρώ, στην 31η ενάγουσα ποσό 2.873,87 ευρώ και στην 32η ενάγουσα ποσό 1.835,27 ευρώ.

Ως εκ τούτου, κατά το μέρος που με την κρινόμενη αγωγή ζητείται να υποχρεωθεί η εναγόμενη Τράπεζα να καταβάλει σε καθέναν από τους ως άνω ενάγοντες τα αιτούμενα από αυτούς με την αγωγή ποσά, ως αποζημίωση περικοπών κύριας σύνταξης, αναφορικά με το παραπάνω χρονικό διάστημα, έχει εκλείψει το αντικείμενο της δίκης και, συνεπώς, πρέπει η παρούσα δίκη να κηρυχθεί καταργημένη, κατ' άρθρο 142 παρ. 1 περ. α' του Κ.Δ.Δ.

Όμως, κατά το μέρος που με την κρινόμενη αγωγή ζητείται η καταβολή αποζημίωσης, λόγω της παράνομης κατάργησης των επιδομάτων εορτών και αδείας με τη διάταξη του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012, καθώς και η επιδίκαση τόκων (επί των ποσών που αντιστοιχούν στις επιστραφείσες κύριες συντάξεις και τα εν λόγω επιδόματα), η δίκη διατηρεί το αντικείμενό της, καθόσον οι οικείες αξιώσεις των εναγόντων δεν έχουν αποσβεσθεί με την καταβολή των ποσών που αντιστοιχούν στην κύρια σύνταξη αυτών, απορριπτομένων ως αβασίμων των περί του αντιθέτου προβαλλόμενων από την εναγόμενη, ενόψει του ότι η κρινόμενη αγωγή ήταν ήδη εκκρεμής κατά το χρόνο δημοσίευσης του ν. 4714/2020.

Κατόπιν τούτου, το Δικαστήριο κρίνει, κατ' αποδοχή ως βάσιμης της σχετικής αξίωσης των εναγόντων, ότι πρέπει να αναγνωρισθεί η υποχρέωση της εναγόμενης να καταβάλει σε καθέναν από τους 1η, 2η, 3ο, 4η, 5η, 6ο, 8ο, 9ο, 10ο, 11ο, 12η, 13η, 14ο, 15ο, 16η, 17η, 18ο, 19η, 20η, 23^η, 24ο, 25ο, 26ο, 27η, 28η, 29ο, 30η, 31η και 32η των εναγόντων καθώς και στους νόμιμους κληρονόμους του 7ου ενάγοντα, κατά το ποσοστό της κληρονομικής τους μερίδας, τόκους υπερημερίας επί των ποσών κύριων συντάξεων που τους καταβλήθηκαν, αναφορικά με το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 31.12.2015, από την επίδοση της αγωγής, που έλαβε χώρα στις 30.12.2016, έως την ημερομηνία που εξοφλήθηκε το κεφάλαιο των εν λόγω απαιτήσεών τους.

16. Επειδή, τέλος, όπως έγινε ερμηνευτικώς δεκτό ανωτέρω, οι ενάγοντες δικαιούνται να λάβουν αποζημίωση, λόγω της παράνομης κατάργησης των επιδομάτων εορτών και αδείας, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου πρώτου παρ. ΙΑ υποπαρ. ΙΑ.6 περ. 3 του ν. 4093/2012, για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως 31.12.2015, υπό τους όρους και τις προϋποθέσεις που προβλέπουν οι διατάξεις του άρθρου τρίτου παρ. 10 και 14 του ν. 3845/2010, οι οποίες έχουν κριθεί συνταγματικές (βλ. Ολομ. ΣτΕ 1283/2012 σκ. 34), ήτοι εφόσον οι δικαιούχοι αυτών έχουν υπερβεί το 60ο έτος της ηλικίας τους και εφόσον το σύνολο των καταβαλλόμενων σε αυτούς συντάξεων, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων εορτών και αδείας και υπολογιζόμενων σε δωδεκάμηνη βάση, δεν υπερέβαιναν κατά μήνα το ποσό των 2.500 ευρώ.

Με τα δεδομένα αυτά, το Δικαστήριο κρίνει ότι καθένας από τους 7ο, 9ο, 14ο, 15ο, 18ο, 20η, 21η, 22ο, 24ο, 25ο, 26ο, 27η, 28η, 30η, και 32η των εναγόντων δικαιούται να λάβει αποζημίωση το συνολικό ποσό των 600,00 ευρώ για το χρονικό διάστημα από 1.7.2015 έως 31.12.2015 (200,00 ευρώ για επίδομα αδείας έτους 2015 + 400,00 ευρώ για επίδομα εορτής Χριστουγέννων έτους 2015). Αντιθέτως, οι 1η, 2η, 3ος, 4η, 5η, 6ος, 8ος, 10ος, 11ος, 12η, 13η, 16η, 17η, 19η, 23η, 29ος και 31η από τους ενάγοντες δεν δικαιούνται να λάβουν επιδόματα εορτών και αδείας για το ανωτέρω χρονικό διάστημα, καθόσον αφενός οι 2η, 4η, 11ος, 12η, 13η, 17η, 19η, 23η από τους ενάγοντες, γεννηθέντες τα έτη 1959, 1961, 1956, 1960, 1955, 1957, 1956 και 1960, αντίστοιχα, δεν είχαν συμπληρώσει, κατά τον επίδικο χρόνο, το 60ο έτος της ηλικίας τους, αφετέρου οι 1η, 3ος, 5η, 6ος, 8ος, 10ος, 16η, 29ος και 31^η των εναγόντων λάμβαναν κατά μήνα συνολικές συντάξεις αποδοχές άνω των 2.500 ευρώ.

17. Επειδή, κατ' ακολουθία, κατά το μέρος που η αγωγή ασκείται από τους 1η, 2η, 3ο, 4η, 5η, 6ο, 7ο, 8ο, 9ο, 10ο, 11ο, 12η, 13η, 14ο, 15ο, 16η, 17η, 18ο, 19η, 20η, 23^η, 24ο, 25ο, 26ο, 27η, 28η, 29ο, 30η, 31η και 32η των εναγόντων, πρέπει να καταργηθεί η δίκη, λόγω έλλειψης του αντικειμένου της, ως προς τις εξοφληθείσες αξιώσεις καθενός από τους εν λόγω ενάγοντες λόγω της καταβολής σε αυτούς του ποσού, που αντιστοιχεί στις περικοπές και μειώσεις των κύριων συντάξεών τους για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως και 31.12.2015, αλλά να καταβληθούν σε αυτούς οι νόμιμοι τόκοι επί των ποσών σύνταξης που τους καταβλήθηκαν για το ως άνω χρονικό διάστημα.

Περαιτέρω, η κρινόμενη αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως προς τους 7ο, 9ο, 14ο, 15ο, 18ο, 20η, 21η, 22ο, 24ο, 25ο, 26ο, 27η, 28η, 30η, και 32η των εναγόντων και να αναγνωρισθεί ότι καθένας από αυτούς δικαιούται να λάβει αποζημίωση το συνολικό ποσό των 600,00 ευρώ, νομιμοτόκως με επιτόκιο 6%, από την επίδοση της αγωγής στην εναγόμενη Τράπεζα στις 30.1.2016 έως τις 30.4.2019 και με το προβλεπόμενο στο άρθρο 45 του ν. 4607/2019 επιτόκιο, για το χρονικό διάστημα από 1.5.2019 μέχρι την εξόφληση. Τέλος, πρέπει να απαλλαγούν οι 1η, 2η, 3ος, 4η, 5η, 6ος, 8ος, 10ος, 11ος, 12η, 13η, 16η, 17η, 19η, 23η, 29ος και 31η των εναγόντων από τα δικαστικά έξοδα της εναγόμενης, κατ' εκτίμηση των περιστάσεων της παρούσας υπόθεσης (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε' του Κ.Δ.Δ) και να

συμψηφισθούν τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των 7ου, 9ου, 14ου, 15ου, 18ου, 20ης, 21ης, 22ου, 24ου, 25ου, 26ου, 27ης, 28ης, 30ης και 32ης εναγόντων και της εναγόμενης, λόγω της μερικής νίκης και ήττας αυτών (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. γ' του Κ.Δ.Δ).

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Καταργεί τη δίκη, κατά το μέρος που ασκείται από τους 1η, 2η, 3ο, 4η, 5η, 6ο, 7ο, 8ο, 9ο, 10ο, 11ο, 12η, 13η, 14ο, 15ο, 16η, 17η, 18ο, 19η, 20η, 23^η, 24ο, 25ο, 26ο, 27η, 28η, 29ο, 30η, 31η και 32η των εναγόντων, ως προς το κεφάλαιο των αξιώσεών τους για καταβολή του ποσού, που αντιστοιχεί στις περικοπές και μειώσεις των κύριων συντάξεών τους, για το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως και 31.12.2015.

Αναγνωρίζει την υποχρέωση της εναγόμενης Τράπεζας να καταβάλει σε καθέναν από τους 1η, 2η, 3ο, 4η, 5η, 6ο, 8ο, 9ο, 10ο, 11ο, 12η, 13η, 14ο, 15ο, 16η, 17η, 18ο, 19η, 20η, 23^η, 24ο, 25ο, 26ο, 27η, 28η, 29ο, 30η, 31η και 32η των εναγόντων καθώς και στους νόμιμους κληρονόμους του 7ου ενάγοντα, κατά το ποσοστό της κληρονομικής τους μερίδας, τόκους υπερημερίας επί των ποσών που αντιστοιχούν στις περικοπές των κύριων συντάξεων που τους καταβλήθηκαν, αναφορικά με το χρονικό διάστημα από 11.6.2015 έως και 31.12.2015, από την επίδοση της αγωγής (30.1.2016) και έως την ημερομηνία που εξοφλήθηκε το κεφάλαιο των εν λόγω απαιτήσεών τους.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή ως προς τους 7ο, 9ο, 14ο, 15ο, 18ο, 20η, 21η, 22ο, 24ο, 25ο, 26ο, 27η, 28η, 30η, και 32η των εναγόντων.

Αναγνωρίζει την υποχρέωση της εναγόμενης Τράπεζας να καταβάλει σε καθέναν από τους 7ο, 9ο, 14ο, 15ο, 18ο, 20η, 21η, 22ο, 24ο, 25ο, 26ο, 27η, 28η, 30η, και 32η των εναγόντων το ποσό των εξακοσίων (600) ευρώ, νομιμοτόκως με επιτόκιο 6%, από την επίδοση της αγωγής στην εναγόμενη Τράπεζα στις 30.1.2016 έως τις 30.4.2019 και με το προβλεπόμενο στο άρθρο 45 του ν. 4607/2019 επιτόκιο, για το χρονικό διάστημα από 1.5.2019 μέχρι την εξόφληση.

Απορρίπτει την αγωγή κατά τα λοιπά.

Απαλλάσσει τους 1η, 2η, 3ος, 4η, 5η, 6ο, 8ο, 10ο, 11ο, 12η, 13η, 16η, 17η, 19η, 23η, 29ο και 31η των εναγόντων από τα δικαστικά έξοδα της εναγόμενης, κατ' εκτίμηση των περιστάσεων της παρούσας υπόθεσης (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. ε' του Κ.Δ.Δ).

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των 7ου, 9ου, 14ου, 15ου, 18ου, 20ης, 21ης, 22ου, 24ου, 25ου, 26ου, 27ης, 28ης, 30ης και 32ης εναγόντων και της εναγόμενης, λόγω της μερικής νίκης και ήττας αυτών (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. γ' του Κ.Δ.Δ).

Η διάσκεψη του Δικαστηρίου έγινε στην Αθήνα στις 03-03-2022 και η απόφαση δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του κατά την έκτακτη δημόσια συνεδρίαση της 17-03-2022.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ